

Arrest

nr. 64 474 van 5 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 4 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 13 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op 20 augustus 2009 een asielaanvraag in. Op 4 maart 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een moslim afkomstig uit Nathan in Sri Lanka. In 2004 werd u aangevallen door soennitische moslims omdat u homoseksuele betrekkingen had. U werd gewond en verbleef een aantal dagen in het ziekenhuis. Terwijl u in het ziekenhuis verbleef kwam uw oom die een orthodoxe moslim is u halen en bracht u naar Kattankudy, waar u zich tot de orthodoxe islam bekeerde. Op 8 december 2006 overleed uw imam A.P. die het hoofd is van de orthodoxe moslims, aan een hartaanval. Na zijn overlijden werd de imam begraven aan de Tharikatul Muflieen moskee. De soennitische moslims hebben zijn lijk opgegraven en staken het in brand. Omdat soennitische moslims de orthodoxe moslims willen doden bracht uw oom u naar Akarasuwa, waar u tot augustus

2009 verbleef. In juli 2009 kwamen soennieten bij een vriend naar u vragen. Op aanraden van die vriend besloot u Sri Lanka te verlaten. In 2008 was ook de Srilankaanse politie naar uw verblijfplaats gekomen om u in verband met uw problemen met de soennieten te ondervragen. In augustus 2009 nam u het vliegtuig naar Chennai, waarop u de volgende dag een vlucht nam naar België. Op 20 augustus 2009 vroeg u in België asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielrelaas stuurde u een kopie van uw identiteitskaart en rijbewijs door.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen. Niettegenstaande uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het Singhalees en uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het Tamil verliep moet worden opgemerkt dat er geen tegenstrijdigheden tussen beide relazen zijn. Er kan aldus niet worden gesteld dat het gebruik van verschillende tolken in uw opeenvolgende verklaringen een nefaste invloed zou hebben op de door u voorgestelde weergave van de feiten. Zowel voor de Dienst Vreemdelingenzaken als voor het Commissariaat-generaal stelde u dat u omwille van uw homoseksualiteit door soennitische moslims werd aangevallen, dat u door een oom die een orthodoxe moslim was, werd meegenomen naar Kattankudy. Verder bekeerde u zich en werd ook een orthodoxe moslim. In beide relazen stelde u dat uw leider van de orthodoxe moslims, A.P., een hartaanval kreeg en begraven werd aan de orthodoxe moskee waarop soennitische moslims zijn lijk opgroeven en in brand staken. Daarop zouden onlusten zijn uitgebroken tussen de soennitische en de orthodoxe moslims. Uw verklaringen komen dus volledig overeen, ondanks de verschillende talen (die u duidelijk beiden beheerst) waarin beide gehoren werden afgenomen.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt dan ook niet afgebroken wegens inhoudelijke tegenstrijdigheden, maar daar uw weergave van de feiten volledig verschillend is met wat er echt is gebeurd in december 2006 te Kattankudy. In werkelijkheid kreeg A.P., de leider van de soefistische sekte (en niet de orthodoxe leider zoals u stelde) op 6 december 2006 een hartaanval. Op 7 december werd hij begraven nabij de Tharikatul Mufliheen moskee. In tegenstelling met wat u beweerde, waren het juist de orthodoxe moslims die reageerden tegen de begrafenis van A.P. in Kattankudy en waren het juist de orthodoxe moslims die verantwoordelijk waren voor het geweld en het opgraven van het lichaam van A.P.. U beweerde dan ook verkeerdelijk dat de soennitische moslims, de orthodoxe moslims vervolgden. Bovenstaande vaststellingen blijken uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Dat u een volledige verkeerde voorstelling geeft van de feiten zoals ze zich in december 2006 te Kattankudy afspeelden, ondermijnt de geloofwaardigheid van verschillende kernelementen van uw verklaring. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering in Kattankudy geweest te zijn. Hierdoor kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u omwille van de problemen wegens uw seksuele geaardheid diende te verhuizen naar Kattankudy. Ook is uw bewering dat u zich te Kattankudy bekeerde tot de orthodoxe islam ongelooftwaardig, net als uw betrokkenheid bij de incidenten die zich daar afspeelden in december 2006.

Verder is uw voorgehouden homoseksualiteit ook niet echt overtuigend te noemen. Zo beweerde u na 2004 geen seksuele relaties met mannen te hebben gehad en u wist eigenlijk niets te vertellen over plaatsen waar homoseksuelen elkaar in Sri Lanka ontmoeten. Ook in België, waar u nochtans vrij uw seksuele voorkeur kunt beleven, is uw kennis over de homoscene eerder beperkt. Zo beweerde u wel een kortstondige relatie te hebben gehad met een jongen maar kende u geen enkele ontmoetingsplaats voor homo's en kon u ook geen grootschalige evenementen voor homoseksuelen, zoals bijvoorbeeld optochten opnoemen.

De kopies van uw identiteitskaart en uw rijbewijs geven een idee over uw identiteit en nationaliteit doch voegen voor het overige niets aan uw asielrelaas toe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet

louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept de schending in van *“de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6, 2de lid en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (‘Vluchtelingenconventie’), de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”*.

2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet), kan niet worden ingezien hoe dit artikel geschonden zou kunnen zijn, daar de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 vreemdelingenwet te weigeren.

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

2.6. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te zijn ontvlucht omdat hij er gevisieerd werd door soennitische moslims, enerzijds omwille van zijn bekering tot de orthodoxe Islam en anderzijds omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

3.2. Verzoeker voert aan dat er *“een gedeelde bewijslast [bestaat] tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen. Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook een zekere ‘onderzoeksplicht’* en wijst ter adstructie op publicaties van *“Het UNHCR, de ‘internationale waakhond van de Vluchtelingenconventie’ wiens adviezen de Belgische asielinstanties gewoonlijk plegen op te volgen”*.

3.3. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking alsook de bewijslast op de asielaanvrager.

Deze dient ter staving van het verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk alle elementen die nuttig zijn voor de beoordeling van de asielaanvraag in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij, ook van relevante familieleden, met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§ 195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.3.1. Verzoeker legt een kopie van zijn identiteitskaart en rijbewijs neer. Het is vaste rechtspraak dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Deze stukken volstaan dan ook geenszins om verzoekers identiteit te staven en kunnen hoogstens een begin van bewijs van verzoekers identiteit vormen. Het nalaten van dienstige identiteitsdocumenten neer te leggen terwijl verzoeker niet wordt verontrust door zijn autoriteiten - verzoeker werd, althans volgens zijn beweringen, enkel als getuige aangesproken - tast verzoekers algehele geloofwaardigheid aan en houdt een negatieve indicatie in wat zijn asielrelaas betreft.

3.3.2. Verzoeker heeft naast hoger vermelde fotokopieën geen enkel nuttig document neergelegd ter adstructie van zijn asielrelaas. Dit klemt temeer nu zijn verklaringen geenszins kunnen overtuigen en zelfs strijdig zijn met de objectieve informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, die door verzoeker niet wordt weerlegd. Aldus blijkt dat verzoeker zich steunt op werkelijke gebeurtenissen waarvan hij echter de ware toedracht niet kent en zijn verzoekers verklaringen strijdig met de essentie van gebeurtenissen en geloofselementen die bezwaarlijk als *'kleine inconsistenties'* kunnen doorgaan. Voorts kan niet worden aangenomen dat een bekeerling tot de orthodoxe islam de correcte naam van de iman niet kent, noch weet of zijn sekte werd aangevallen of integendeel de ingeroepen gewelddadigheden heeft gepleegd. De verwerende partij stelt aldus terecht dat niet aannemelijk is dat verzoeker in december 2006 in Kathankundy verbleef. Verzoekers asielrelaas komt dan ook slecht ingestudeerd en klaarblijkelijk verzonnen voor.

3.3.3. De commissaris-generaal hecht evenmin geloof aan verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn homoseksualiteit. Verzoeker argumenteert dat *"Uiteraard is het voor een moslim uit een cultuur die homo seksualiteit sterk veroordeelt niet zo eenvoudig om open over homoseksualiteit te praten. Hij is het niet gewoon de dingen te benoemen, maar heeft jarenlang over zijn geaardheid gezwegen. Onder deze omstandigheden is het voor hem dan ook niet eenvoudig het antwoord te geven dat van hem verwacht wordt wanneer hem vragen gesteld worden over zijn geaardheid. Er wordt hem verweten de plaatsen niet te kunnen benoemen waar homoseksuele mannen elkaar ontmoeten in Sri Lanka. Verzoeker kan hier enkel op antwoorden dat hij zijn homoseksuele vrienden telkens ontmoette via andere vrienden. En dat deze ontmoetingen steeds in privé woningen plaatsvonden."*

3.3.4. Verzoeker gaat eraan voorbij dat, ook al hield hij zijn homoseksualiteit jarenlang verborgen en beperkte hij zich tot de privé sfeer, hij dan nog de situatie van homoseksuelen in Sri Lanka voldoende moet kunnen toelichten wanneer hij uiteindelijk om die reden naar het buitenland vluchtte. Dit is echter niet het geval en klemt temeer nu verzoeker door de jaren heen hoorde over de situatie van homo's aangezien hij beweert homoseksuele contacten te hebben gehad met meerdere mannen (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Voorts kan verzoekers bekering tot de orthodoxe islam niet overtuigen en wordt evenmin toegelicht waarom hij zich als homoseksueel zou bekeren tot de orthodoxe islam. Integendeel, uit zijn verklaringen blijkt zelfs dat hij niet weet hoe de orthodoxe islam over homoseksuelen oordeelt omdat *"ik heb dat eigenlijk niet laten blijken daarover werd niet gepraat met mij"*. Verzoeker brengt dan ook geen elementen aan waaruit een eventuele bijzondere aandacht voor homoseksuelen kan blijken, laat staan zijn eigen voorgehouden homoseksuele geaardheid. De argumenten in het verzoekschrift aangaande de situatie van homoseksuelen in Sri Lanka en de informatie dienaangaande toegevoegd aan het verzoekschrift zijn dan ook niet dienstig.

3.4. Waar verzoeker meent dat hij “aan de op hem rustende bewijslast (...) heeft voldaan” en “in de mate van het mogelijke bewijzen aangebracht van de feiten die zij aanhaalt” stelt de Raad vast dat verzoeker zijn identiteit niet genoegzaam aantoon, geen nuttige documenten heeft neergelegd ter adstructie van zijn asielrelaas en zijn verklaringen over de hele lijn ongeloofwaardig en verzonnen voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan immers slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Dit is in casu geenszins het geval.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK